

• 8 серпня – День будівельника!

У будівельному управлінні №1 не вагалися ні хвилини. 30 років стажу (20 з них в БУ-1), численні захоплення за рацпропозиції та впровадження нових прогресивних технологій, відзнака “Почесний залізничник”, Почесна грамота від адміністрації залізничного транспорту, повага і довіра колег, сумлінність у роботі, скромність у поведінці – такий працівник безсумнівно є гідним представником будівельного управління на сторінці нашої газети. Так ми напередодні професійного свята – Дня будівельника познайомились з виконробом виробничої дільниці №4 БУ-1 Любомир Пахолком і попросили його розповісти про свою роботу та життєві орієнтири.

Йому подобалась залізниця. Важко збагнути чому, адже ні в сім'ї, ні в близькому оточенні залізничників не було. Ніхто не розказував йому про принади залізничних спеціальностей. А проте, залізниця вабила. Вона притягувала до себе не романтикою сталевих шляхів, не гамором вокзалів, не злагодженою роботою станцій, не світлом semaфорів, а незліченними майбутніми перспективами, які несла суспільству. Любомиру Мироновичу дуже хотілося бути причетним до розростання сталевого мережива залізничних шляхів, до збільшення тих цікавих перспектив для майбутніх поколінь. Хоча тоді, у його поармійській юності, все це окреслювалось простими словами: треба було будувати залізницю. Таке бажання привело Любомира Пахолка у першу дистанцію колії, куди його прийняли монтером колії у 1980 році.

Сподівання трохи розійшлися з реальністю: довелося займатись не будівництвом, а експлуатацією. Але це не дуже засмучувало, непокоїло інше: переживав, що через брак знань чи навичок зробить щось не так. А з безпекою руху жартувати не варто. Це серйозна і відповідальна справа. Тому, уважно дослухався порад досвідчених працівників, а у вільний час поповнював свої знання, вивчаючи відповідну літературу. Через три місяці роботи монтером став бригадиром, трохи згодом – майстром.

Кожна наступна посада означала дедалі більшу відповідальність, турботи та переживання. Особливо дбав про те, щоб не підвести тих, хто покладався на нього й довіряв йому. Насамперед – свого наставника і порадника, тогочасного начальника дільниці дистанції колії Миколу Марковича Єфімчука. До нього Любомир Миронович найчастіше звертався за порадою, адже між ними була різниця в десять років досвіду. Микола Маркович залюбки ділився досвідом, допомагав розібратись зі складними випадками, підказував чимало важливих нюансів. Разом із тим вимагав належного ставлення до праці, зосередженості на справі. Це вчило зібраності й дисципліни, заохочувало до професійного вдосконалення.

Постала необхідність у подальшій освіті і Любомир Пахолком поступив на заочне відділення

Дніпропетровського інституту інженерів транспорту на спеціальність “Будівництво залізниць, шляхів та шляхове господарство”. Навчатись було легко і цікаво. Можливо навіть краще, ніж тим, хто навчався на стаціонарі і ще не уявляв собі практичного застосування набутих знань. Навчання в інституті багато дало молодому фахівцеві: насамперед – знання, особливо з предметів спеціалізації. З тих років у нього залишилося багато друзів-колег по цілій залізниці.

Тим часом Микола Єфімчук уважно придивлявся до здібно-го працівника і вирішив, що саме Любомир Пахолком може стати гідним молодим керівником. Так і сталося. Згодом Микола Маркович перейшов працювати заступником начальника дистанції, а його учень, Любомир Пахолком, став начальником дільниці. Щоправда,

працював на цій посаді лише кілька років. Обставини склалися так, що у 1990-му Любомир Миронович перейшов у будівельне управління №1 виконробом виробничої дільниці №4. Давня мрія про будівництво залізниці почала набувати реальних обрисів.

Всіх об'єктів, на яких довелося працювати з тих пір, вже й не згадаєш – їх надто багато. Особливо запам'яталися деякі з них. Наприклад, станція Ягодин, пункт перестановки пасажирських вагонів. Коли приїхали туди працювати, довкола був тільки ліс. У вільний час ходили до лісу збирати гриби. Жили у вагонах, “на природі”. На тому об'єкті виконували всі колійні роботи: укладали колії, встановлювали стрілочні переводи тощо. Працювати почали навесні, а вже до зими туди пішли поїзди. Приємно було бачити результати своєї праці. Нині Любомиру Мироновичу про них нагадує цінний подарунок – сервіз.

Проте найбільше Любомиру Пахолку запам'яталась робота на реконструкції головного вокзалу станції Львів. Все потрібно було виконати у стислі терміни, тому

працювали у три зміни. Роботи відбувалися під дебаркадером при безперервному функціонуванні вокзалу. Це вимагало особливої пильності, обережності, адже поряд прибували й вирушали в дорогу поїзди, ходили пасажирки, вирувало щоденне життя вокзалу. Працювали напружено, керуючись трьома поняттями: безпека, якість і швидкість. Працівники виробничої дільниці займались розкопуванням і розчищенням тунелів, готували “місце праці” для фахівців інших підприємств, а коли ті закінчили роботу, відповідно знову засипали все і облаштовували платформи. На цьому об'єкті Любомир Миронович набув чимало професійного досвіду.

А ще були реконструкція приміського вокзалу станції Львів, станцій Підзамче, Підбірці, Ожидів, Красне, Стрілки, Сколе; облаштування переїзду, через який пролягає міжнародна траса у Ходорові; робота на лінії Львів – Здолбунів, ліквідація наслідків повені в Закарпатті (у 1999 році) та багато інших.

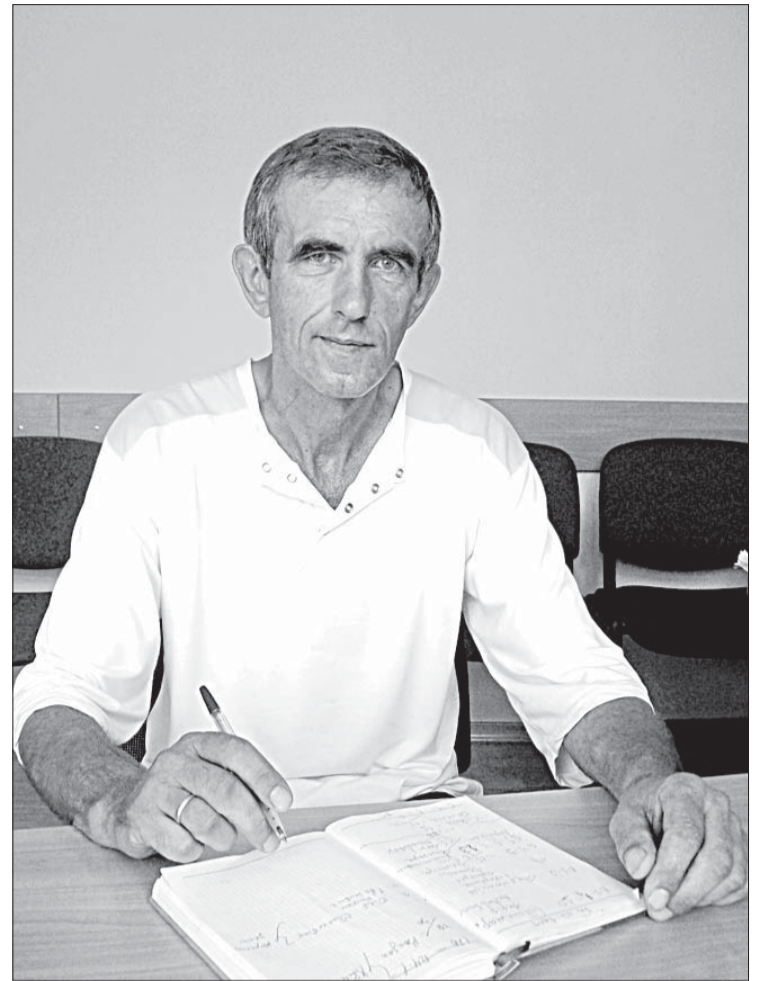
Попри те, що основний обсяг робіт тепер перебрали на себе колійники, вистачає праці і монтерам колії будівельного управління №1. Наприклад, нині працівники виробничої дільниці №4 виконують колійні роботи на станції Мостиська-II, там вони займаються підкрановою колією для перестановки контейнерів із вузької колії

на широку і навпаки та підкрановою колією для перевантаження вугілля.

Керівництво будівельного управління №1 стверджує, що згадана дільниця завжди працює злагоджено, чітко виконує завдання, ніколи не зриває “вікна”. А щоб не сидіти без діла в сезон, коли колійні роботи не проводяться, працівники дільниці певний час успішно опанували суміжну спеціальність. Тепер вони добре справляються ще й із укладанням плитки, що й продемонстрували вже на багатьох об'єктах.

– Колектив у нас дійсно дуже хороший, – говорить Любомир Пахолком. – У нас працюють висококваліфіковані фахівці, які завжди знають, що і як треба зробити, а бригадири вміють самостійно читати креслення і виконувати роботу у відповідності з ними. Погодьтеся, сьогодні таких професіоналів небагато.

Наших працівників цінують. Для них створено комфортні умови проживання під час праці на віддалених об'єктах. Вагон обладнано так, що в кожному купе проживають лише двоє працівників. Зручно

розміщена кухня у вагоні. Її оснащено мікрохвильовою піччю і холодильником. Знайшлося у вагоні місце і для невеличкого, затишного, з телевізором, актового залу, облаштовано також роздягальні.

ставитись до всіх людей. Коли живеш, керуючись цим правилом, то й тебе люди поважають і шанують, легко ладнаєш з усіма в колективі й у повсякденному оточенні. Кожен радо відгукнеться на людяне ставлення. А людяність сьогодні чи не найбільш зневажена, і дуже важливо поширювати її, берегти і зміцнювати у нашому нелегкому житті, як, зрештою, й інші одвічні цінності. Про таке Любомир Пахолком не веде довгі розмови, бо що варті слова, коли вчинки – важливіші. Він просто намагається жити людяно.

Такі погляди поділяють і рідні Любомира Мироновича: дружина-залізничниця Ярослава Василівна та доньки Наталя і Леся. З ними, у сімейному колі, Любомир Миронович проводить вільний час. Щоправда, часом треба “викроїти” годину-дві для городу, а при нагоді поїхати на рідну Рогатинщину, відвідати батьків. Сестру, брата та батьків хотілося б бачити частіше, проте доля розкидала їх по різних куточках і не часто вдається зібратися всім разом у батьківській хаті. Таке родинне щастя випадає хіба на Різдво чи на Воскресіння Господнє. Саме на ті свята, коли, кажуть люди, небеса відкриті для людських прохань, і кожне щире бажання може втілитись у життя. У Любомира Мироновича теж є мрії. Одна – професійна (щодо будівництва залізниць) певним чином збулася. Він став залізничним будівельником-професіоналом. А інша – сімейна і найзаповітніша – хай залишиться в таємниці, як того хоче її власник, і хай обов'язково збудеться чи на свято, чи у будень, бо мрії тих, хто плекає людяність, неодмінно збуваються.

Ольга ПАДКОВСЬКА

НЕЗАБУТНІ БУДОВИ ЛЮБОМИРА ПАХОЛКА

Профгрупорги дбають про порядок та затишок у такій тимчасовій робочій оселі.

У нашому колективі багато працівників, які заслуговують на похвалу. Зовсім недавно ми провели на пенсію досвідченого бригадира Володимира Бурду. Він був активним членом профкому і хорошим наставником для молоді. Підготував для себе достойну заміну. Добре працюють бригадир Володимир Комнатовський та монтер колії Йосип Кропивницький – на цих працівників можна покластися, довірити їм відповідальні завдання.

Непогано зарекомендували себе й зовсім молоді працівники, які трудяться у нас півтора-три роки. Вони прислухаються до порад і зауважень старших, стараються робити все як слід. З усього видно, що хлопці цінують роботу і хочуть працювати.

Усе це, на думку Любомира Мироновича, дуже важливо. Він добре пам'ятає і виконує настанову батьків – Мирона Степановича та Анастасії Василівни: поважати старших, прислухатись до їхньої думки, завжди й усюди з повагою

ЗАСНОВНИКИ:
управління Львівської
залізниці та дорпрофсож
Реєстраційне свідоцтво
КВ № 1252.
Редактор
Ігор ПАРАЩАК
тел. 226-32-97
факс. 226-41-83
Заступник редактора
Андрій ВЕЗДЕНКО.....226-26-10

Відповідальний секретар
Галина КВАС.....226-25-67
Кореспонденти:
Орися ТЕСЛЮК.....226-32-03
Ольга ПАДКОВСЬКА.....226-01-65
Дмитро ПЕЛИХ.....226-36-23
Олександр ГЕРШУНЕНКО.....226-37-83
Оксана ПОДОЛЬСЬКА.....226-39-34
Коректор Валентина СУГАН.....226-37-80
Бухгалтер Тетяна АНДРУШКО.....226-46-80

**Львівський
Залізничник**

Адреса редакції: 79000
м. Львів, вул. Гоголя, 1.
E-mail: lz@railway.lviv.ua
ГС ДТГО “Львівська залізниця”
Р/р 260000092670
Код ЄДРПОУ 20851444 МФО 325956
ЛФ АБ “Експрес-Банк”

Індекс газети 30223.
Виходить щоп'ятниці.
Тираж 34 040.
Замовлення 1089.
Зверстано у комп'ютерному центрі
редакції газети “Львівський залізничник”.
Комп'ютерна верстка
Антоня БЕГЛЯРОВА ..... 226-38-15.
Склад редакційної колегії:
Ігор Паращак, Андрій Везденко, Орися
Теслюк, Галина Квас, Олександр
Гершуненко.

Точка зору авторів може не збігатися з позицією редакції.
Передрук текстових чи візуальних матеріалів газети можливий лише з письмового дозволу редакції. Редакція залишає за собою право скорочувати і редагувати надіслані матеріали. Рукописи та листи авторам не повертаються. При цитуванні посилання на газету “Львівський залізничник” обов'язкове.
Газету віддруковано у “Видавничому Домі “Високий Замок”.